



Ὁ Τσάρος Ἀλέξανδρος Γ'

τὸ ὅποιον εἶχε μαντεύσει πρὸ πολλοῦ ἠερόασθη ἡ δέσποινα τῆς καρδίας του μετὰ πολλῆς εὐμενείας καὶ ἐθεώρησε πρέπον ν' ἀνταμείψῃ παραχωροῦσα εἰς τὸν λάτρην αὐτῆς τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐζήτηει, τὴν ἄδειαν δηλ. νὰ τὴν ὀνομάξῃ Μαρίαν.

Πλὴν τῆς ἐμφύτου ἀντιπαθείας πρὸς τὴν διπλο-γραφίαν εἶχεν ἐπιβραδῦναι κατὰ πολὺ τὰς προόδους τοῦ Ὀλιβιέρου ἢ ἐπιθυμία αὐτοῦ νὰ ἐξακολουθῇ νὰ φοιτᾷ εἰς τοῦ διδασκάλου του τὴν εἰκίαν. Ὅπως ὅληποτε, μετὰ ἐξάμηνον φοίτησιν εὐρέθη γνωρίζων ὅσα ἤρκεον διὰ νὰ γείνη δεκτὸς εἰς ἐμπορικὸν γραφεῖον. Τοῦτο τοῦ ἀνήγγειλεν ἡμέραν τινα αὐτὸς ὁ διδάσκαλός του, προσθέτων ὅμως: « Ἐλπίζω ὅτι τὸ ἀπολυτήριόν σας δὲν θὰ μᾶς στερήσει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς βλέπωμεν. Ὅσον συχνότερα, τόσον καλλίτερα ». Τὴν φράσιν ταύτην ἠρμήνευσεν ὁ Ὀλιβιέρου ὡς ἄδειαν νὰ ἔρχεται καθ' ἡμέραν.

Αἱ καθημεριναὶ αὐταὶ ἐπισκέψεις δὲν ἐφαίνοντο προξενούσαι οὔτε δυσαρέσκειαν οὔτε ἀνησυχίαν εἰς τὸν πρῶν διδασκάλόν του, καίτοι κάλλιστα γνωρίζοντα τὸν λόγον αὐτῶν, διότι ἐγνώριζε καὶ πόσον ἀθῶαι ἦσαν αἱ σχέσεις τῆς γυναίκος του μετὰ τοῦ νεανίσκου ἐκείνου, τοῦ πτερυγίζοντος εἰς τὰ ὕψη ὑπερνεφέλου πλατωνισμοῦ. Ἡμέραν μάλιστα τινα ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ ἐπιστολὴ του πρὸς τὴν Μαρίαν, τὴν ὅποιαν ἠνοιξεν ἐνώπιον αὐτῆς. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, τὴν ὅποιαν θὰ ὑπέγραφεν ἀδιστάκτως καὶ ὁ σεμνὸς Ἰωσήφ, ἤρχιζε διὰ τῶν λέξεων: « Ἀδελφῆ μου », τὰς ὁποίας ἐσχολίχεν ὁ κ. Δικαμπῆς δι' ἠχηροτάτου καγχασμοῦ.

— Μήπως τὸν ὀνομάζεις καὶ σὺ ἀδελφόν; εἶπε γελῶν εἰς τὴν γυναῖκά του. Τοῦτο θὰ ἦτο περίεργον. Πῶς ὅμως δὲν ἐσυλλογίσθητε ὅτι διὰ τῆς ἀδελφότητος ταύτης συμπλέκετε μετὰ τῆς μοιχείας καὶ τὴν αἰμομιξίαν;

— Ὁ Ὀλιβιέρου εἶναι ἀκόμη παιδί, ἀπεκρίθη ἡ

Μαρία. Τὸ πρὸς ἐμὲ αἶσθημά του εἶναι θερμὴ φιλία καὶ τὸ ἰδικόν μου πρὸς αὐτὸν ἀπλὴ συμπάθεια καὶ τίποτε περισσώτερον. Ἄν ὅμως σὲ δυσαρεστῇ, ἤμπορῶ νὰ εἶπω εἰς τὸν Ὀλιβιέρου νὰ παύσῃ νὰ ἔρχεται.

— Νὰ μὴ τοῦ εἶπες τίποτε. Ἄφοῦ δὲν βραδύνεται τὸ αἰθέριον αἶσθημά του, ἄς ἐξακολουθῇ νὰ ἔρχεται ὅσον θέλῃ. Τοῦτο μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδιάφορον.

Ἡ τοιαύτη ἀδιαφορία τοῦ κ. Δικαμπῆ δὲν ἦτο προσποιητὴ. Ἀπὸ τὴν γυναῖκά του δὲν ἐζήτηε ἄλλο παρὰ νὰ ἐτοιμάξῃ τὸ γεῦμά του καὶ νὰ τὸν ἀφίην νὰ ξεθυμάνῃ ἐπάνω της ὅταν ἔχανεν εἰς τὸ χαρτοπαίγιον. Ἐπειτα ἡ καθημερινὴ παρουσία τοῦ Ὀλιβιέρου τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς πρόφρασις διὰ νὰ διασκεδάξῃ μετὰ γυναῖκα τῆς ἐσχάτης τάξεως.

Ὁ Ὀλιβιέρου καὶ ἡ Μαρία ἐξηκολούθησαν ν' ἀγαπῶνται ἐπὶ δεκαοκτῶ ἀκόμη μῆνας χωρὶς οὐδ' ἀπαξ νὰ κατέλθωσιν ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ πλατωνισμοῦ εἰς ταπεινότερας ἀπολαύσεις. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἐξηκολούθει ὁ κ. Δικαμπῆ νὰ χαρτοπαικτῇ καὶ νὰ ὀργιάξῃ, μέχρις οὗ περιπλεγθεὶς εἰς βυθαρὰν τινα ἐπιχείρησιν καὶ καταδιωκόμενος διὰ πλαστογραφίαν ἠναγκάσθη νὰ δραπετεύσῃ εἰς Ἀγγλίαν, ἐγκαταλείπων τὴν γυναῖκά του χωρὶς προστασίαν καὶ χωρὶς λεπτόν. Τότε κατὰ πρῶτον ὁ Ὀλιβιέρου, ὅστις δὲν ἔμενε μετὰ τὴν Μαρίαν παρὰ μόνον ἀπὸ τὸ πρῶν ἕως τὸ ἑσπέρας, ἔμεινε μίαν φορὰν ἀπὸ τὸ ἑσπέρας ἕως τὸ πρῶν. Ἡ ἀξιομνημόνευτος αὕτη νύξ ἦτο ἐκ τῶν χειμερινῶν ἐκείνων, αἵτινες φαίνονται ἀτελεύτητοι εἰς τοὺς ἀγρυπνοῦντας δυστυχεῖς καὶ συντομώτατοι εἰς τοὺς εὐδαίμονας ἐραστὰς. Ἡ ἐγερσις ὅμως τῶν ἡμετέρων ὑπῆρξε φοβερά, προκληθεῖσα ἐκ τῆς ἀφίξεως ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἰδοποιεῖτο ἡ Μαρία, ὅτι καταγγελλθεῖσα ὡς συνένοχος τοῦ συζύγου της ἐμελ-